

ХАРИЕТ ЗИНЕС КРИЛЦА

Превод от английски: Жулиета Пенчовска, 1993

chitanka.info

Отвори вратата и видя стола по средата на малката стая. Разбира се, че беше изненадан. Кой беше преместил стола му, неговия любим стол, които никога, просто никога, не напускаше мястото си пред бюрото? С растящо безпокойство огледа стаята, за да види дали и нещо друго не беше пипано? Възможно ли беше някой да е влизал в апартамента му? Пристъпи към бюрото. Хвърли изпитателен поглед към книгите и пишещата си машина. Отвори най-горното чекмедже. Затвори го. Отвори и страничните чекмеджета. Нищо не беше докоснато. Всичко си беше на мястото. Отиде до големия шкаф с папките. Отвори всички чекмеджета. И тук всичко си беше на мястото. Излезе от стаята, която наричаше свой кабинет (всъщност тя беше едно обикновено преддверие) и влезе в хола. Беше ли оставил пианото отворено? Не си спомняше да го е отварял. Погледна към дивана. Не беше докосван. Столовете, малката масичка, лампите, всичко си беше на мястото. Отново отиде до пианото. Беше сигурен, че Джон остави партитурите на Шуберт отгоре. Нали беше едва по средата на репетициите. Какво правеше отворената партитура на „Нюсиен“ на Сати върху пюпитъра на пианото? Влезе в трапезарията. Хвърли поглед към бюфета. Отвори чекмеджето, в което държеше сребърните прибори от майка си. Всичко си беше на мястото.

Влезе в спалнята. Отправи се направо към нощното си шкафче. Отвори най-горното чекмедже. Там държеше златните си ръкавели, щипките за вратовръзки и тези глупави златни синджирчета, които никога не носеше. Но те бяха подарък от неговата първа голяма любов — Тед Блаши. Докато отваряше чекмеджето чу странно гласче: „Здравей!“

Рязко се обърна. Сърцето му щеше да се пръсне. Видя пред себе си малко момиче. Дванадесетгодишно момиче (дали пък не беше жена?) седеше подпряно на възглавничките. На неговите възглавнички! То продължаваше да го гледа втренчено, усмихваше се. Стоеше като вцепенен, докато то извади запалката си и си запали цигара.

— Ще запалиш ли?

— Никога не пуша в спалнята си... и не позволявам и на другите да го правят — чу се да и отговаря с рязък тон.

Тя отново се усмихна.

— Току-що нарушихме правило номер едно.

Защо не ѝ отговори? Защо поне не се приближи към нея и да връхлети отгоре ѝ, да сграбчи цигарата от устата ѝ? Със сигурност беше способен да направи такова нещо, особено както беше ядосан.

— Бих искал да загасиш цигарата — вместо това ѝ каза с тих глас.

— О, нямам намерение да направя такова нещо. Винаги пуша в спалнята, особено в спалните на мъжете, които преследвам.

— Които преследваш? Ти си ме следила? — Беше слисан. Нима мислите му за възможния завършек на пиесата го бяха погълнали така, че не беше я забелязал?

— Откога ме следиш? И защо, за Бога? Защо ме преследваш?

— Едно по едно! Следя те, откакто те видях да играеш в „О-о, Калкута!“, защото те харесвам. Тази сутрин беше забравил вратата на апартамента си отворена... предполагам, че си закъснявал за репетиции... така че беше много лесно да вляза.

— Оставил съм входната врата отворена? Станал съм много разсеян. Но откога ме следиш?

— От три дни. Знаеш ли, не ми трябваше много време, за да те хвана в капана.

— Да ме хванеш в капана? Да, точно това е. Ти ме държиш в капан. И какво искаш сега от мен? Мога ли поне да седна?

Защо, по дяволите, ѝ искаше разрешение да седне? Тя не държеше срещу него насочен пистолет? Просто го държеше с погледа си и с тази ужасна цигара.

— Сега, след като ми даде да разбере за съществуването ти и откри апартамента ми, би ли си отишла вече? Сигурно това е всичко, което си искала? Вече можеш да се махнеш от леглото ми, а аз ще ти бъда много благодарен за това.

— Но точно леглото ти е мястото, където искам да остана. Ти си пълен идиот. Защо мислиш, че те следях, ако не исках да спя с теб? Защо?

— Да не искаш да кажеш, че точно с мен искаш да спиш — извика той от учудване. — Не, не и с мен! Не знаеш ли, че не си падам по жени?

— Знам — спокойно отговори тя, — но аз те харесвам и не виждам основателна причина да не те науча и ти да ме харесваш. Не съм грозна и като начало ще ти кажа какво да правиш. И друг път съм

учила мъже като теб. Ще се справиш. Не се притеснявай. Можеш да станеш моята звезда. Можеш да се справиш и само с един урок. Ела тук. Нека да започнем с първия сеанс. Може да се окаже, че той ще бъде и последният. Не се стеснявай. Няма да те нараня.

Не можеше да повярва, че се отправи към леглото. Що за кучка беше тя? Не само, че се отправи към леглото, и то от погрешната страна (никога не спеше от тази страна на леглото, когато беше с любовниците си), но започна и да се съблича: събу обувките си, чорапите, съблече сакото, ризата, махна вратовръзката си. Съблече и бельото си (онова фантастично розово бельо, което Ал така много обичаше). Малко притеснен, събу и розовите си бикини с тъмночервеното ръбче по краищата.

— Справяш се чудесно — прошепна тя. — Ще започна с насърчаваща целувка.

Целият треперещ, прие леката целувка. Беше по бузата. „Слава Богу!“ — помисли си той. Защо продължаваше да трепери? Защо не избяга? Защо насила не я изхвърли от леглото си?

— Погледни тук — вместо това се чу да казва — няма нужда повече от твоите усилия да ме подмамиш. Не харесвам жените и със сигурност не харесвам малките момичета като теб... за Бога, на дванадесет или на тринадесет години си... Това е моето легло и моят апартамент, моят живот. Защо не се махнеш от него и то веднага и завинаги?

Но действията му нямаха нищо общо с думите му. Представете си! Той я целуваше по устните! Помисли си, че се чува да шепне всички тези побъркани неща като: „любима“, „скъпа“, „любов моя“. Какво ставаше тук, в собствената му спалня!? Не беше разочарован, раздразнен, нито огорчен. Може би беше на сцената и просто не знаеше къде е. Спомни си за ролята си в онази пиеса на Шоу, в която ухажваше една възрастна жена. Как ли се казваше пиесата? Не беше ли той Южин или нещо такова? Може би и сега беше на сцената?

— Пиеса ли репетираме? Каж ми пиеса ли репетираме? Каква е ролята ми? Главна ли е? Кой ще ми е партньор? Не си ти, нали? Как се казваш? Колко си годишна между другото?

В този момент осъзна, че не му стигат силите да продължи да говори. Тя го насилваше да влезе в нея и той точно това и правеше. Дали самият продуцент се беше обадил за това действие? О-о.

Господи, в продукцията на Бродуей ли участваше? Дали не беше порно? Дали не се снимаше през ХХІ век, когато подобни неща законно се разрешават на сцената? В коя страна беше, на коя сцена, в кой град и най-вече, коя беше пиесата и той главната ли роля играеше? Почувства се облекчен и притихнал. Търколи се на леглото до момичето... сигурно беше едно малко момиче... протегна ръка през леглото.

— Ти, малка курво — каза ѝ той без никаква враждебност. — Измори ме. Не мога да повярвам, да, ти ми достави удоволствие! В каква пиеса играем, в каква пиеса?

Надигна се и се обърна към нея. Тя не беше там. Разбира се. Сигурно е отишла до банята. Почака десетина минути. Нямаше сили да стане от леглото и да я потърси. В началото реши да я повика. Но какво ѝ беше името?

— Малко момиченце — започна той, — малко момиченце, къде си? В банята ли си? Излез, моля те! Трябва да те попитам нещо.

Не последва никакъв отговор.

— Малко момиченце — извика отново той. — Къде си?

Отново никой не отговори.

Трябваше просто да се надигне от леглото и да я потърси.

Свършено гол (а той никога не позволяваше на любовниците си да го виждат гол, неговото правило беше: *никога не трябва да се откриваш напълно*), се отправи към банята. Вратата беше широко отворена. Тя не беше вътре. Като обезумял обходи апартамента. Никъде я нямаше. Дали не трябваше да изтича да я намери? Без дрехи? Никога нямаше да го направи. Не, по-добре беше да изтича бързо до стаята, да се облече и да я последва. Втурна се в стаята си. Бутна любимата си мраморна масичка. Трясъкът на падналата лампа го стресна. „*Но това е моят шанс да се отърва от нея. Какво правя? Защо я търся? Омагьосан ли съм, че не мога да разбера кое е добро за мен?*“

Целият трепереше — от шока на новото удоволствие и от откритието, че се е отървал от странното създание, което го беше омагьосало. Все още съвсем гол седна върху любимия си кожен стол. Отпусна се в него и се опита да събере мислите си. Единственото действие всъщност беше бездействието. Бързо стигна до този извод. Със сигурност мозъкът му не беше засегнат. Можеше ясно да мисли. Тази малка курва го беше преследвала и обладала. Със сигурност се

беше случило. Но вече всичко беше свършило. С облекчение се намести удобно в стола. Точно се канеше да затвори очи, когато чу гласчето ѝ:

— Довиждане, любов моя. Беше много хубаво.

Отвори очи навреме, за да успее да види как малкото момиченце отвори крилца и излетя през прозореца на дневната.

„За щастие е френски прозорец — помисли си той. — Джон беше прав, когато го избра.“

Публикувано в списание „Антени“, брой 133/1993 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.